

Sygnatura akt VI W 1126/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Chodkowski

Protokolant: Justyna Tsaykler

po rozpoznaniu w dniu 14-12-2015 r.

sprawy przeciwko **J. G.** synowi P. i R. z domu P.

urodzonemu (...) w m. K.

obwinionemu o to, że

w dniu 09.04.2014 r. około godz. 16.30 we W. na pl. (...) kierując samochodem m-ki S. o nr rej. (...) podczas wykonywania manewru wyprzedzania nie zachował szczególnej ostrożności oraz bezpiecznego odstępu wskutek czego doprowadził do kontaktu z tramwajem linii 2 o nr bocznym (...) działając na szkodę (...) sp. z o.o. stwarzając zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. o czyn z art. 86 § 1 kw

I. uznaje obwinionego za winnego czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 86 § 1 kw i za to na podstawie art. 86 § 1 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 616 § 2 kpk w zw. z art. 119 kpw obciąża obwinionego kosztami postępowania w wysokości 965,11 zł oraz wymierza mu opłatę w kwocie 30 zł.

UZASADNIENIE

W toku przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

W dniu 9 kwietnia 2014 roku na Moście S. we W. doszło do kolizji drogowej samochodu marki S. (...) nr rej. (...), kierowanego przez J. G., z tramwajem linii numer (...) (boczny (...)), prowadzonego przez P. D..

Kierujący samochodem marki S., przejeżdżając przez Most S., poruszał się równoległe do torowiska, po którym jechał tramwaj linii (...). Pojazdy początkowo jechały obok siebie, po czym J. G. wjechał na linię ciągłą rozdzielającą pas lewy od prawego, w następstwie czego drugi wagon tramwaju zahaczył o lewe, wsteczne lustro samochodu S. (...), powodując jego uszkodzenie.

Motorniczy, nieświadomy kolizji, kontynuował jazdę tramwajem, J. G. zatrzymał swój samochód na torowisku.

dowód:

zeznania świadka P. D. k. 16, 61 akt;

zeznania świadka A. S. k. 62 akt;

notatka urzędowa k.6 akt;

opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych k.123-130 akt.

J. G. nie był karany sędownie za popełnienie przestępstwa.

dowód:

karta karna – k. 38 akt.

J. G. nie stawiał się na kolejne terminy rozpraw, w końcu zaś, gdy się pojawił, nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił złożenia wyjaśnień argumentując taką swoją postawę zmianą uprzednio wyznaczonego terminu rozprawy oraz sali, na której ta się odbywała (przeniesienie z sekretariatu wydziału na salę numer (...)).

Wobec faktu, że obwiniony nie miał niczego merytorycznego do powiedzenia na temat kolizji, w której brał udział, ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na treści zeznań P. D. i A. S.. Zeznania tych świadków stanowią obiektywną relację zaobserwowanego przebiegu wydarzeń, nie zawierają żadnych sprzeczności i tworzą jednolitą całość. Znajdują także odzwierciedlenie w opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych. W szczególności zwrócić uwagę należy na to ustalenie biegłego, w którym kategorycznie stwierdza on, że - wobec charakteru uszkodzeń - w chwili zderzenia osie wzdłużne wagonu tramwaju i samochodu, mogły być względem siebie równoległe lub prawie równoległe. Nie mogły natomiast przecinać się pod istotnie większym kątem ostrym (k. 6 opinii).

Oczywistym jest przy tym, że tramwaj nie wyjechał poza torowisko, a zatem, aby doszło do uszkodzenia wstecznego, lewego lusterka w samochodzie marki S., to ten pojazd musiał wjechać na pas ruchu, którym nie miał prawa się poruszać. Najeżdżając na linię ciągłą, samochód J. G. znalazł się za blisko jadącego równoległe tramwaju, w efekcie czego doszło do kolizji i uszkodzenia lusterka w pojeździe obwinionego.

Tym samym J. G. zachowaniem swoim wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 86§1 kw.

Opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych jest rzetelna, jasna, pełna i zachowuje walor przydatności w niniejszym postępowaniu. Opinia ta nie zawiera wewnętrznych sprzeczności. Posługuje się logicznymi argumentami. Opinii nie można postawić zarzutu niejasności tzn. nie można uznać jej wniosków końcowych za nielogiczne, nieścisłe lub obwarowane takimi zastrzeżeniami, iż nie można ustalić, jaki ostatecznie pogląd przyjmuje biegły, a także, gdy sformułowana jest tak zawile, że jest niezrozumiała, względnie, gdy jej wnioski końcowe nie znajdują oparcia w badaniach opisanych przez biegłego. Opinia biegłego pozwala na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów, a także sposobu dochodzenia do nich. Dowód z tej opinii jest przekonujący i zrozumiały dla sądu. Opinii nie można postawić zarzutu niepełności - nie uwzględnienia, względnie pominięcia niezbędnych czynności badawczych, co ma wpływ na jej końcowe wnioski. Znajduje ona oparcie w zasadach wiedzy i doświadczenia życiowego. Biegły odniósł się do całości materiału dowodowego, istotnego dla wydania opinii (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 października 1980 r., sygn. II KR 317/80, LEX nr 21883). Sporządzona została przez biegłego z wieloletnim stażem i nie została zakwestionowana przez żadną ze stron. Z tego względu Sad kierował się jej treścią rekonstruując stan faktyczny sprawy.

Nagminność tego rodzaju wykroczeń na obszarze miasta, miejsce i czas jego popełnienia, rodzaj naruszonych zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, to okoliczności które Sąd miał na względzie wymierzając J. G. karę grzywny. Kara ta nie jest nadmiernie surowa, a jednocześnie w pełni adekwatna do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości przedmiotowego czynu, uwzględnia jego sytuację materialną i pozwoli na osiągnięcie celu kary w zakresie wychowawczego oddziaływania na obwinionego. Uzmysłowi również obwinionemu karygodność jego zachowania.

Uwzględniono ponadto społeczne oddziaływanie oraz cele zapobiegawcze orzeczonej kary, które mają stanowić adekwatną względem popełnionego czynu represję wobec sprawcy wykroczenia. Sąd wyraża jednocześnie przekonanie, iż orzeczona kara spełni swoje zadania w zakresie prewencji szczególnej i pomoże zrozumieć obwinionemu niewłaściwość jego zachowania.

Orzeczenie o kosztach postępowania oparto o przepis art. 118§ 1 k.p.w. i przepis art. 616§2 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w.